

เสียงภาษาไทยกำลังจะเปลี่ยนไป

ปองจิต อ่อนเผ่า*

การเปลี่ยนแปลงคือการที่บางสิ่งบางอย่างมีลักษณะแตกต่างออกไปจากเดิม ภาษาก็เป็นสิ่งหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะภาษาที่ยังใช้กันอยู่ย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในภาษานั้น เกิดขึ้นได้ทุกระดับ ตั้งแต่ระดับเสียง ระดับหน่วยคำ และระดับประโยค ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปในทางพัฒนา ภาษาก็เจริญงอกงามสามารถใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังคงสืบต่อความเป็นภาษานั้นๆ ได้ต่อไป แต่ถ้าการเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างไม่ถูกต้องก็ย่อมเกิดผลเสียที่จะทำให้การสื่อสารบกพร่อง และตัวภาษานั้นเสียหายได้

เสียงในภาษาไทย

เสียงในภาษาไทยที่ใช้ในการพูด จัดแบ่งได้เป็น ๓ ลักษณะ (อุทิศศิลปสาร, ๒๕๔๑, น. ๑ - ๒) ได้แก่

๑. เสียงแท้ คือเสียงที่เปล่งออกมาจากลำคอโดยตรง ไม่ต้องใช้ลิ้นหรือริมฝีปากดัดแปลงให้พรวนแปรไป เช่นเสียงที่ปรากฏเป็น ออ ออ อือ เป็นต้น มีตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงแท้เรียกว่า สระ
๒. เสียงแปร คือเสียงแท้ที่เปล่งออกมาแล้ว กระดิกลิ้นให้กระทบคอ เพดาน ฟัน หรือริมฝีปาก ทำให้พรวนแปรเป็นเสียงต่างๆ เช่นเสียงที่ปรากฏเป็น กอ จอ ตอ เป็นต้น มีตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงแปรเรียกว่า พยัญชนะ
๓. เสียงดนตรี คือเสียงแท้ หรือเสียงแปร ที่ผู้เปล่งทำให้เป็นเสียงสูงๆ ต่ำๆ

*รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์

อย่างเสียงเครื่องดนตรี เช่นเสียงที่ปรากฏเป็น กอ ก่อ ก้อ กั๊ กั๊ เป็นต้น มีตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงดนตรี คือเครื่องหมายวรรณยุกต์

องค์ประกอบของเสียงในภาษาไทยดังกล่าว ทำให้คำในภาษาไทยออกเสียงได้หลากหลาย เสียงที่เปลี่ยนไปแต่ละเสียงทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป จึงทำให้มีคำใช้ในภาษาเป็นจำนวนมาก และทำให้คนไทยสามารถออกเสียงเลียนเสียงทุกๆ ภาษาได้เหมือน หรือใกล้เคียงเจ้าของภาษานั้นๆ และนี่คือลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลงเสียงในภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลงเสียง หรือการกลายเสียง (sound change) คือการเปลี่ยนแปลงเสียงในหลายๆ ลักษณะ เช่น เสียงบางเสียงที่เคยใช้ในอดีต แต่ปัจจุบันสูญหายไป หรือเสียงบางเสียงที่ใช้ในปัจจุบันแต่อาจสูญหายไปในอนาคต หรือเสียงที่ไม่เคยมีกลับปรากฏขึ้น หรือการที่คุณสมบัติบางประการของเสียงเปลี่ยนไป (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ๒๕๔๒, น.๑๑)

สำหรับการเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษาไทยที่จะกล่าวถึงในบทความนี้จะหมายถึงเฉพาะเสียงในภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาราชการ (official language) เท่านั้น ไม่รวมเสียงในภาษาไทยถิ่นต่างๆ เนื่องจากการใช้ภาษาอาจมีรูปแบบที่หลากหลาย แตกต่างกันไปตามท้องถิ่นมากมาย ทั้งภาษาไทยถิ่นต่างๆ และภาษาของแต่ละชุมชนย่อยๆ ที่สามารถเข้าใจกันเฉพาะคนในท้องถิ่นหรือในกลุ่มย่อยๆ นั้น คนถิ่นอื่นหรือกลุ่มอื่นไม่สามารถเข้าใจได้ เสียงในภาษาถิ่นจึงไม่นับเป็นเสียงที่สื่อความได้ทั่วไป แต่ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่คนไทยทุกคนทุกท้องถิ่นยอมรับใช้ในการศึกษา ในการติดต่อสื่อสารทั้งการพูด การเขียน ให้เป็นแบบเดียวกันทั่วประเทศ ทุกคนยอมรับในกฎเกณฑ์ของภาษาไทยมาตรฐานร่วมกันเพื่อประโยชน์ในทางสังคม ภาษาไทยมาตรฐานจึงเป็นภาษาที่สำคัญที่สุดในสังคมไทย ทำให้ประเทศรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษาไทยมาตรฐานจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ และมีผลกระทบต่อตัวภาษาไทยโดยตรง

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษาไทย

ได้เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ ในการใช้ภาษาไทยมาตรฐานในปัจจุบัน ที่เป็นการเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษา แยกได้เป็นลักษณะต่างๆ ตามตัวอย่างที่ปรากฏดังต่อไปนี้

๑. เสียงพยัญชนะเปลี่ยนไป หรือเพิ่มขึ้น

การออกเสียงพยัญชนะในกรณีนี้มีทั้งการออกเสียงพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้ายคำ เป็นการออกเสียงคล้ายเสียงในภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เสียงพยัญชนะต้นเดียวมีเสียงเปลี่ยนไป เช่น

- จ ออกเสียงคล้าย ch เช่นคำว่า จริงใจ
- ช ออกเสียงเสียดแทรกมากขึ้นคล้ายเสียง sh เช่นคำว่า ชุ่มชื้น
- ด ออกเสียงโดยไม่ใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก แต่กลับนำมาไว้ระหว่างฟันบนกับฟันล่างคล้ายเสียง th เช่นคำว่า ดีใจ
- ท ออกเสียงโดยไม่ใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก กลับใช้ปลายสุดของลิ้นแตะแทนคล้ายเสียง t เช่นคำว่า ที่นี้
- ส ออกเสียงเสียดแทรกมากยิ่งขึ้น คล้ายเสียง s เช่นคำว่า สวย
- ร ออกเสียงคล้ายเสียง r เช่นคำว่า ความรัก

(นิตยา กาญจนวรรณ, ๒๕๔๑, น.๘)

เสียงพยัญชนะต้นคู่ มีเสียงควบกล้ำใหม่ๆ เกิดขึ้น เช่น

เสียง ดร	ในคำว่า	ไตรพ์
เสียง บร	ในคำว่า	บริส
เสียง ฟร	ในคำว่า	ฟรี
เสียง ฟล	ในคำว่า	ฟลุค

(นิตยา กาญจนวรรณ, ๒๕๔๑, น.๙)

เสียงพยัญชนะสะกด หรือพยัญชนะท้ายคำมีเสียงที่เพิ่มขึ้น คือ เสียงมีลมตามแบบภาษาอังกฤษ แตกต่างจากเสียงพยัญชนะไทยซึ่งเสียงจะหยุดนิ่งอยู่ในปากเมื่อเป็นพยัญชนะท้าย หรือไม่ออกเสียงเลยเมื่อมีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับตัวอย่างเช่น

เสียง ช ในคำว่า	ทัช	(จาก touch)
	บุช	(จาก Bush)
เสียง ฟ ในคำว่า	กอล์ฟ	(จาก golf)
เสียง ล ในคำว่า	มอลล์	(จาก mall)
เสียง ส ในคำว่า	นิกส์	(จาก NICs)
	เอดส์	(จาก AIDS)
	เกมส์	(จาก games)

(นิตยา กาญจนวรรณ, ๒๕๔๑, น.๙)

๒. เสียงพยัญชนะหายไป

เสียงพยัญชนะเดียว เสียงพยัญชนะเดียวที่เป็นเสียงสำคัญมากแต่ปัจจุบันกำลังหายไปจากการออกเสียงของหลายๆ คน คือ เสียง ร หลายๆ คนไม่เห็นข้อแตกต่างระหว่างเสียง ร กับ ล จึงออกเสียง ร เป็น ล กล่าวคือ ถ้ายกขึ้นไปแตะโคนฟันบนแล้วปล่อยลมออกข้างๆ ลิ้น จะได้เสียง ล แต่ถ้าสะบัดปลายลิ้นเล็กน้อยจะได้เสียง ร (นิตยา กาญจนวรรณ, ๒๕๔๑, น.๔๒) การไม่เห็นข้อแตกต่างดังกล่าวทำให้ไม่มีความแตกต่างกันในการออกเสียงทั้งสอง

ตัวอย่างการออกเสียง ร เป็น ล พบได้ทั่วไปในคำที่ใช้อักษร ร เช่น

โรงเรียน	ออกเสียงเป็น	โลงเรียน
เรา	ออกเสียงเป็น	เลา
รู้	ออกเสียงเป็น	ลู้

เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงพยัญชนะควบกล้ำทั้งเสียงควบ ร ควบ ล หรือควบ ว หายไปจากการออกเสียงกลายเป็นเสียงที่ไม่มีการควบกล้ำ ตัวอย่างเช่น

พลั่ว	ออกเสียงเป็น	พั่ว
พลอย	ออกเสียงเป็น	พอย
พร้อมเพรียง	ออกเสียงเป็น	พ้อมเพียง
กว้าง	ออกเสียงเป็น	ฟ่าง
เขวี้ยง	ออกเสียงเป็น	เพียง

๓. เสียงสระหายไป

ภาษาไทยจะมีการออกเสียงสูง-ต่ำ หนัก-เบา ต่างกันอยู่ เป็นการออกเสียงกึ่งมาตราทำให้ผู้พูดสามารถออกเสียงได้กลมกลืน ซึ่งเวลาเขียนอาจไม่สามารถบอกได้ เช่นคำว่า กะทะ เสียงสระอะ ในคำ กะ จะอ่านกึ่งมาตรา คือออก อะ เป็นเสียงเบา ไม่เน้นเต็มที่ หรือในคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น คำว่า มหา จะอ่านเสียงเบา ว่า ม-หา เสียงสระอะในพยางค์แรก คือ ม จะออกเสียงกึ่งมาตรา

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นคือคนสมัยปัจจุบันไม่สังเกตว่าคำไทยมีเสียงหนัก-เบา แต่จะออกเสียงเต็มเสียงทุกพยางค์ โดยจะออกเสียงกึ่งมาตรานั้นเป็นเสียงเน้นหนักด้วย คือ

กะทะ	ออกเสียงเป็น	กะทะ (เน้นหนัก ๒ เสียง)
------	--------------	-------------------------

มหา	ออกเสียงเป็น	มะหา (เน้นหนัก ๒ เสียง)
-----	--------------	-------------------------

(ปรีชา ช้างขวัญยืน, ๒๕๔๐, น.๔๖)

๔. เสียงที่ถูกรวบให้สั้น

คำภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ชัดเจน มีเสียงหนัก-เบา ที่สอดคล้องกัน แต่ละคำออกเสียงได้ครบทุกเสียงอย่างไพเราะกลมกลืนแต่ปัจจุบันหลายคำในภาษาที่เสียงในพยางค์ปกติหายไป เพราะผู้พูดรวบเสียงให้สั้นลง ตัวอย่างคำเหล่านี้ เช่น

รัฐมนตรี	ออกเสียงเป็น	ร่ำตรี
คณะรัฐมนตรี	ออกเสียงเป็น	คร่ำตรี
พิจารณา	ออกเสียงเป็น	พินา
สาธารณสุข	ออกเสียงเป็น	สาสุข
วิทยาลัยครู	ออกเสียงเป็น	วิไลครู

(ภาวาส บุญนาค, ๒๕๓๘, น.๑๗)

๕. เสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไป

วรรณยุกต์คือเสียงสูง-ต่ำในคำ ถ้าออกเสียงสูง-ต่ำผิดไปความหมายก็จะผิดไปด้วย เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานนั้นมี ๕ เสียง คือ เสียงสามัญ เอก โท ตรี และจัตวา พยัญชนะแต่ละตัวออกเสียงได้ไม่เท่ากัน ทำให้มีการจัดแบ่งพยัญชนะเป็น ๓ หมู่ คือ อักษรสูง กลาง และต่ำ อักษรแต่ละหมู่มีหลักเกณฑ์

ในการออกเสียงที่ชัดเจน เสียงภาษาไทยจึงออกได้อย่างกลมกลืนและไพเราะ แต่ปัจจุบันมีเสียงวรรณยุกต์ที่เปลี่ยนไป กลายเป็นเสียงวรรณยุกต์ใหม่ที่ไม่อยู่ในระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทย

เสียงวรรณยุกต์เพี้ยนที่พบมาก คือการทำเสียงวรรณยุกต์โทให้เพี้ยนขึ้นสูง และทำเสียงวรรณยุกต์จัตวาให้เพี้ยนลงต่ำ ตัวอย่างเช่น

ไม่มี	ออกเสียงเป็น	ไม่มี
ไม่ใช่	ออกเสียงเป็น	ไม่ใช่
ที่นี่	ออกเสียงเป็น	ที่นี่
หมายความว่า	ออกเสียงเป็น	หมายความว่า
พ่อแม่พี่น้อง	ออกเสียงเป็น	พ่อแม่พี่น้อง
คนรอบข้าง	ออกเสียงเป็น	คนรอบข้าง

(ภาวส บุนนาค, ๒๕๓๙, น.๑๖)

เสียงวรรณยุกต์เพี้ยนเช่นนี้เป็นเสียงที่ผิดหลักภาษาไทย และเกิดมีแพร่หลายในการออกเสียงของคนปัจจุบัน

๖. หางเสียงหายไป

คนไทยได้ชื่อว่าเป็นคนสุภาพ อ่อนน้อม ไม่ก้าวร้าว มีวาจาสุภาพไพเราะ อ่อนหวาน เหมาะกับบุคคลที่พูดด้วย ลักษณะภาษาพูดที่ทำให้เกิดความสุภาพเรียบร้อย คือการมีคำลงท้ายที่ใช้เป็นหางเสียง ไม่ว่าจะเป็นการพูดกับผู้มีความรู้สูงกว่าหรือน้อยกว่าก็ตาม ได้แก่ คำว่า ค่ะ คะ ครับ ขอรับ ขา จ๊ะ จ๊ะ จ๋า แต่ปัจจุบันคำเหล่านี้มีที่ใช้น้อยลง และใช้อย่างไม่ถูกต้อง

ตัวอย่างการใช้คำลงท้ายที่ไม่ถูกต้อง เช่น “หนูมาหาอาจารย์แล้วคะ แต่ไม่พบคะ” แทนที่จะใช้คำว่าคะ คำ คะ กับ ค่ะ ใช้สลับกันเสมอ และคำว่า “ขา” เกือบจะไม่เป็นเลยแสดงถึงการไม่ได้พูดจนชินจึงใช้ผิด นอกจากนั้นคำเหล่านี้ไม่ค่อยใช้ในภาษาเขียนเมื่อจะต้องเขียนจึงเขียนไม่ถูก (ปรีชา ช่างขวัญยืน, ๒๕๔๐, น.๖๔๒)

ผลของการเปลี่ยนแปลงเสียงในภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลงของเสียงดังตัวอย่างที่กล่าวมาได้ทำให้เกิดผลกระทบต่อภาษาไทยหลายประการ

๑. ผลกระทบที่ทำให้มีเสียงและคำในภาษาเพิ่มขึ้น

เสียงภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นใหม่ในพยัญชนะต้นคู่ และพยัญชนะสะกด เช่น เสียงพยัญชนะต้น บร พร หรือพยัญชนะสะกด ล ฟ นั้น เป็นความสามารถทางภาษาของคนไทยที่รับเสียงภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาได้อย่างกลมกลืน ซึ่งคำเหล่านี้มักเกิดจากการทับศัพท์ภาษาต่างประเทศโดยใช้ตัวอักษรไทยแทนเสียงเหล่านั้นได้ เสียงในคำเหล่านี้คนไทยบางคนออกได้ชัดเจนแบบภาษาอังกฤษ (และแม้บางคนจะออกไม่ชัดเจน แต่ถ้าสามารถสื่อสารกันได้ก็ยิ่งถือเป็นประโยชน์) ทำให้มีเสียง มีคำศัพท์ในภาษาเพิ่มขึ้น เกิดเป็นคำใหม่ขึ้นใช้ในภาษาไทย

๒. ผลกระทบที่ทำให้เสียงในภาษาเปลี่ยนไป

ปรากฏการณ์ที่เสียงภาษาอังกฤษเข้ามาสู่ภาษาไทยในลักษณะของการนำมาใช้แทนเสียงภาษาไทยที่มีอยู่แล้วแต่เดิม ทำให้คุณสมบัติของเสียงภาษาไทยเปลี่ยนไป เช่น การออกเสียง จ เป็น ch เสียง ช เป็น sh หรือ เสียง ด เป็น th นั้น อาจเป็นผลเสียต่อภาษาไทยได้ประการหนึ่ง เพราะเสียงเหล่านี้ไม่ใช่เสียงไทย การนำมาใช้กับคำไทยที่มีเสียงไทยอยู่แล้วจะทำให้ระบบเสียงในภาษาไทยเปลี่ยนไปทำให้เกิดความสับสนในการสื่อสารทั้งเป็นความสับสนยุ่งยากในการเรียนการสอน และเกิดความเสียหายต่อระบบเสียงของภาษาโดยรวมด้วย

มีคนต่างชาติจำนวนมากที่ไม่คุ้นเคยกับภาษาไทยเมื่อพยายามพูดภาษาไทย ทำให้เสียงที่ออกคล้ายเสียงภาษาอังกฤษหรือผิดเพี้ยนไปจากเสียงภาษาไทยปกติ ซึ่งการออกเสียงไม่ชัดของชาวต่างประเทศเช่นนี้ไม่ใช่ตัวอย่างที่คนไทยจะนำมาปฏิบัติตามเมื่อพูดภาษาของตนเอง เพราะคนต่างประเทศออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเพราะภาษาไทยไม่ใช่ภาษาของเขา แต่ถ้าคนไทยพยายามจะพูดให้ไม่ชัดหรือเอาความไม่ชัดของคนต่างประเทมาใช้กับภาษาของตนเองแล้ว เราคนไทยจะอธิบายถึงเอกลักษณ์ของภาษาไทยให้คนต่างชาติรู้จักได้อย่างไร

๓. ผลกระทบที่ทำให้เสียงและคำหายไป

เสียงที่หายไปจากภาษาในหลายๆ ลักษณะทำให้เกิดความเสียหายต่อภาษาไทยได้หลายประการ

๓.๑ เสียงพยัญชนะ ร ที่หายไปจากการออกเสียงกลายเป็นเสียง ล ในด้านการสื่อสารทำให้เกิดความสับสนและผิดพลาด เพราะความหมายของคำจะ

เปลี่ยนไป เช่นเสียง ร ในคำว่า “เรียน” ที่ออกเป็น ล กลายเป็น “เลียน” ทั้งสองคำมีความหมายต่างกันอย่างชัดเจน หรือ เสียง ร ในคำว่า “โรงเรียน” นั้น แปลความหมายได้ว่าสถานศึกษา แต่เสียงที่กลายเป็น ล ในคำ “โลงเรียน” หาความหมายไม่ได้ บางครั้งแม้การออกเสียง ร เป็น ล จะสามารถสื่อสารกันได้ เพราะมีบริบทแวดล้อมที่ช่วยบอกความหมาย แต่ก็ส่งผลกระทบต่อทางด้านสังคม เพราะแสดงความรู้ไม่มีความรู้ หรือความไม่ใส่ใจในภาษาของผู้พูด

นอกจากนี้ที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ถ้าไม่มีการใส่ใจในเสียง ร กันอย่างจริงจังต่อไปนานเข้าเมื่อคนไม่เห็นความแตกต่างของเสียง ร และ ล เสียง ร ก็อาจหายไปจากภาษาอย่างถาวร และเมื่อเสียงหายไป ก็สามารถทำให้ตัวอักษร ร ที่ใช้แทนเสียงหายไปด้วย (ดังเช่นที่พยัญชนะ ข ค ได้ถูกยกเลิกไปจากภาษา ก็เพราะเสียง ข ค ได้สูญหายไปจากภาษา) และเมื่อนั้นคำจำนวนมากจะสูญหายไปจากภาษาไทย

๓.๒ เสียงสระอะกึ่งมาตราที่คนไม่สนใจจะออกให้ถูกต้องตามหลักของเสียงภาษาไทย ทำให้ออกเสียงผิดไปจากปกติ เกิดผลเสียที่ทำให้ออกเสียงไม่เป็นธรรมชาติเกิดเป็นเสียงกระแทกกระแทนและกระตุก ฟังผิดจังหวะท่วงทำนอง ทำให้ลักษณะเสียงดนตรีในภาษาไทยหายไป เช่นในคำ ๓ พยางค์ ภาษาไทย ประชาชน พยางค์แรก (คือ ภา และ ประ) ควรออกเสียงกึ่งมาตราไม่เน้น สองพยางค์หลังออกเสียงหนักเต็มมาตรา แต่กลับออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์หน้า ทำให้เกิดการรวบเสียงที่สองพยางค์หลัง จนเป็นการพูดกระตุกไม่เน้นเสียงที่สองพยางค์หลังแบบเสียงไทยแต่เดิม (ปรีชา ช้างขวัญยืน, ๒๕๔๐, น.๔๖) หรืออีกลักษณะหนึ่งคือออกเสียงหนักทุกพยางค์เป็น ภาษา-ไทย และ ประ-ชา-ชน ทำให้การออกเสียงเนิบนาบยาวนานจนเกินเสียงภาษาไทยปกติเช่นกัน

๓.๓ การพูดรวบเสียงในคำหลายๆคำที่ผู้พูดไม่ใส่ใจจะออกให้ชัดเจนจนเกิดเป็นความเคยชินทำให้เสียงในพยางค์ปกติหายไปนั้น ได้ทำให้การออกเสียงของคำแต่ละคำไม่ถูกต้อง และความไม่ถูกต้องนั้นมีผลต่อภาษาเขียน เพราะตัวอักษรไทยใช้เพื่อแทนเสียง เมื่อการออกเสียงสั้นลงตัวอักษร (คำ) ที่แทนเสียงพูดนั้นก็สั้นลงด้วย คำในภาษาไทยจะสั้นลงตามความไม่ใส่ใจของแต่ละคน ภาษาไทยจะมีแต่คำตัดสั้นที่หาความหมายไม่ได้ เช่น ร้าตรี พินา สาสุข ถึงเวลานั้นภาษาไทยจะเป็นเช่นไร

๓.๔ การหดหายไปของหางเสียงที่ใช้ลงท้ายคำพูดในภาษาไทย นอกจากจะทำให้เสียงและคำในภาษาหายไปแล้ว ยังหมายความว่าความเรียบร้อยนุ่มนวลของคนไทยจะหายไปด้วยเพราะหางเสียงทำให้มีความแตกต่างระหว่างการพูดห้วน

กับการพูดเพราะ เมื่อเราทำลายทางเสียงก็กลายเป็นพูดห้วนไป เท่ากับว่าได้สูญเสียวิธีที่จะพูดเพราะไปอย่างหนึ่ง (ปรีชา ช้างขวัญยืน, ๒๕๔๐, น.๖๔๓)

การพูดจาไพเราะเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาและวัฒนธรรมไทย การทำลายทางเสียงจึงเท่ากับทำลายลักษณะเฉพาะของภาษาและทำลายวัฒนธรรมไทยด้วย

๔. ผลกระทบที่ทำให้ระบบเสียงของภาษาเสียไป

เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปจากเสียงวรรณยุกต์เดิมนั้นเป็นการออกเสียงที่ผิดหลักวรรณยุกต์ของไทย จึงทำให้ลักษณะของภาษาไทยมาตรฐานเสียไป เกิดเป็นเสียงที่ผิดเพี้ยนไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังอาจทำให้การสื่อสารบกพร่อง ผิดความหมายไปด้วย เพราะเสียงสูง-ต่ำในภาษาไทยตามเสียงวรรณยุกต์นั้นทุกเสียงมีความหมาย เช่น ขาว ข้าว ข้าว ทุกเสียงทุกคำล้วนมีความหมายเฉพาะของตนเองทั้งสิ้น

การออกเสียงเพี้ยนโดยไม่คำนึงถึงเสียงวรรณยุกต์ที่ถูกต้องนั้น ถ้ายังคงมีการปฏิบัติต่อไปเรื่อยๆ เครื่องหมายวรรณยุกต์ก็คงหมดความหมายไปจากภาษาไทยด้วยเช่นกัน

ปรากฏการณ์ที่เสียงเปลี่ยนแปลงไปอาจถือเป็นธรรมชาติของภาษา แต่ถ้าไม่มีการรักษามาตรฐานไว้ ภาษาก็จะเปลี่ยนไปตามการใช้ที่ไม่ถูกต้อง และหากไม่เคร่งครัดมากยิ่งขึ้นก็จะผิดไปถึงการเขียน และต่อไปก็จะหาสิ่งใดเป็นเกณฑ์แห่งความถูกต้องไม่ได้ และเมื่อนั้นภาษาไทยก็จะเสียหายอย่างแน่นอน

สาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษาที่เกิดขึ้น สาเหตุประการหนึ่งมาจากอิทธิพลของการรับเสียงภาษาต่างประเทศ คือภาษาอังกฤษซึ่งนับวันจะมีมากขึ้น เพราะการติดต่อสื่อสารใช้ภาษาร่วมกันในสถานการณ์ต่างๆ มีอยู่ตลอดเวลา ปัจจัยดังกล่าวนี้อาจหลีกเลี่ยงได้ยาก แต่ถ้าผู้ใช้ภาษาไทยมีความรู้และเข้าใจ รู้จักแยกแยะลักษณะเฉพาะของภาษาไทยและใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมก็ย่อมไม่ทำให้เกิดปัญหาความบกพร่องหรือผิดเพี้ยนไป ภาษาไทยจะสามารถพัฒนาไปอย่างถูกต้อง แต่สาเหตุอีกประการหนึ่งที่สำคัญยิ่งที่ทำให้เสียงภาษาไทยผิดเพี้ยนไปจากปกติ เป็นการผิดเพี้ยนที่ไม่ถูกต้อง และมีความเสียหายต่อภาษาอย่างมาก คือการที่ผู้ใช้ภาษาไม่ใส่ใจที่จะออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้อง ทั้งนี้อาจเกิดจากความไม่รู้หรือเกิดจากเจตนาเพื่อจุดมุ่งหมายบางประการ

การดำรงรักษาเสียงภาษาไทย

เสียงมาตรฐานของภาษาไทยทำให้ภาษาไทยคงความเป็นไทย มีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร และคนไทยควรภูมิใจในภาษาของเราที่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครนี้ไว้ด้วยการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องทุกครั้งที่ใช้ภาษา จงช่วยกันดูแลรักษาภาษาของเราให้สืบทอดไปในทางที่ถูกต้องและมั่นคง เพื่อไม่ให้ภาษาไทยต้องเสียหายเพราะความไม่ใส่ใจของคนไทยเราเอง เพราะเมื่อภาษาเสียหาย ความเป็นไทยก็เสียหายด้วย

บรรณานุกรม

- นิตยา กาญจนวรรณ. ปัญหาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๑.
 ปรีชา ช้างขวัญยืน. วิชาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.
 ภาวาส บุญนาค. "ภาษาไทยของเรา," วารสารภาษาและหนังสือฉบับพิเศษ, ๒๖ (เมษายน, ๒๕๓๗ - มีนาคม, ๒๕๓๘), ๑๕-๑๗.
 อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาในสังคมไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒.
 อุบัติศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๑.